

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ŠIBENIKU

Republika Hrvatska

OKRUŽNI JAVNI TUŽILAŠTVO
ŠIBENIK

Primitak: 15-04-1994		
Org. jed.	B. r.	Vrijednost
	KT 13/PB	

K-2/94.

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Županijski sud u Šibeniku, u vijeću sastavljenom od suca Senke Klarić-Baranović, kao predsjednika vijeća, suca Tonča Lučeva i sudaca porotnika Branka Raos, Ante Bastić i Ratimira Jelovčić, kao članova vijeća, sa zapisničarem Dragica Ivić, u krivičnom predmetu protiv opt. Boška Lađevića, zbog kriv. djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH (ranije čl. 142 st. 1 OKZRH), povodom optužnice Okružnog državnog odvjetništva Šibenik broj KT-13/93 od 23. veljače 1994. godine, na javnoj glavnoj raspravi održanoj i zaključenoj dana 22. ožujka 1994. godine, u odsutnosti optuženika, a u prisutnosti njegovog branitelja Željka Živkovića, odvjetnika iz Šibenika, te zastupnika javne optužbe Lina Tešulova, zamjenika okružnog državnog odvjetnika u Šibeniku,

p r e s u d i o j e

Opt. Boško Lađević sin Luke i majke Stoje rođenog 11. listopada 1962.g. u Drnišu, nastanjenog u Kanjanima, nk. radnik, Srbin, državljanin Republike Hrvatske, neoženjen,

k r i v j e

što je tijekom 1992. godine i prvoj polovini 1993. godine na području mjesta Otavice i Kadina Glavica, kao uniformirani pripadnik milicije tzv. "SAO Krajina" kršeći norme međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba maltretirao žitelje hrvatske nacionalnosti a dana 31. siječnja 1993. godine u Otavicama u njegovoj kući iz automatske puške ubio Nikolu Cigića, starog 83 godine, a nakon 15 minuta u garaži u dvorištu kuće, njegovog susjeda, također iz automatske puške Pilipović Filipa, starog 62 godine,

što je, dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukova vršio teror nad civilnim stanovništvom pri čemu ubio dvije osobe.

Time je počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava ratnog zločina protiv civilnog stanovništva označeno u čl. 120 st. 1 OKZRH (ranije čl. 142 st. 1 OKZRH),

pa se na temelju čl. 120 st. 1 OKZRH

o s u đ u j e

na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina.

Temeljem čl. 90. st. 1 u svezi sa čl. 87. st. 2. toč. 1 i 6 ZKP-a dužan je optuženik na ime troška krivičnog postupka i to za trošak svjedoka isplatiti ovom sudu iznos od 340.000 HRD a na ime paušala iznos od 300.000 HRD, dok će se o trošku postavljenog branitelja odlučiti naknadno kad taj trošak bude dostavljen.

Obrazloženje

Optužnicom Okružnog državnog odvjetništva Šibenik broj KT-13/93 od 23. veljače 1994. godine tužen je opt. Boško Lađević zbog kriv. djela iz čl. 120. st. 1 OKZRH (ranije čl. 142 st. 1 OKZRH).

U optužnici je bio stavljen prijedlog da se optuženiku sudi u odsutnosti, što je rješenjem raspravnog vijeća i odlučeno, budući da su za to bili ispunjeni svi zakonski uvjeti sadržani u čl. 290 st. 3 ZKP-a (bivši čl. 300 st. 3 ZKP).

Naime, iz spisa proizlazi da optuženik boravi na privremeno okupiranom području Republike Hrvatske, tako da ni tjeratica koja je za optuženikom bila raspisana još u istrazi, nije dala rezultata.

Stoga je uzeti da optuženik nije dostupan državnim tijelima Republike Hrvatske.

Nadalje, a ocjenjujući da li postoje važni razlozi da se optuženiku sudi u odsutnosti, vijeće je našlo da oni postoje i da leže u opravdanom interesu oživotvorenja pravnog poretka Republike Hrvatske kao i naglašenom interesu javnosti da se sudi osobama optuženim za ovako teško krivično djelo.

Radi toga je odlučeno da se optuženiku sudi i bez njegove prisutnosti.

U dokaznom postupku provedeni su dokazi saslušanjem svjedoka Ane Pilipović i Marka Kranjac te su suglasnošću stranaka pročitani iskazi svjedoka Ante Sušića, Ante Matica, Nikole Cigića i Ane Matić.

Ocjenom provedenih dokaza sud je sa sigurnošću utvrdio da je optuženik tijekom 1992. godine i u prvoj polovici 1993. godine, na području mjesta Otavice i Kadina Glavica, kao uniformirani pripadnik milicije tzv. "SAO Krajina" kršeci norme međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba maltretirao žitelje hrvatske nacionalnosti, a dana 31. siječnja 1993. g. u Otavicama, iz automatske puške ubio Nikolu Cigića, starog 83 godine, a nešto kasnije, također iz automatske puške, njegovog susjeda Filipa Pilipovića, starog 62 godine.

Međutim, kako sud temeljem istih dokaza nije mogao sa sigurnošću utvrditi da je optuženik kroz inkriminirani period i u istom svojstvu palio kuće privremeno izbjeglih Hrvata

i da je upravo on zapalio crkvu Sv. Jakova u Kadinoj Glavici, što mu je predmetnom optužnicom- kao jedan vid terora nad hrvatskim pučanstvom - također bilo stavljeno na teret, to ga za te inkriminirane radnje izrekom presude nije ni oglasio krivim.

Naime, nitko od svjedoka koji su u ovom postupku saslušani, nema nikakvih konkretnih saznanja glede tih inkriminacija, osim što je svjedok Marko Kranjac naveo, kako on zna da se po selu pričalo da je odnosnu crkvu zapalio baš optuženik, međutim, takvo kazivanje svjedoka koje se ne zasniva na pouzdanim činjenicama i koje je neprovjereno, ne može samo za sebe predstavljati valjani dokaz a u pravcu da bi to optuženik doista i učinio i da bi se on onda i za te radnje - paljenje kuća i paljenje crkve Sv. Jakova u Kadinoj Glavici - oglasio krivim.

U odnosu na različita maltretiranja žitelja hrvatske nacionalnosti od strane optuženika, a koje su očito ima za cilj da se oni trajno protjeraju sa svojih ognjišta, kao i u odnosu na ubojstva dvojice civila - starijih mještana sela Otavice - saslušani svjedoci, osobito Pilipović Ana, Matić Ana i Matić Ante su bili vrlo određeni i detaljni.

Tako je svjedokinja Ana Pilipović iskazala da je njezin muž Filip Pilipović dana 31.siječnja 1993.godine ubijen na svom kućnom pragu. Dobro se sjeća, bila je nedjelja, optuženik je došao u njihovu kuću ljut i pijan, oboružan automatskom puškom i u uniformi milicije tzv. "SAO Krajina" , kao što je to i u ranijim slučajevima činio. Naredio joj je da bez pogovora pokupi svoje stvari i krene cestom put Splita, a njezinom mužu da stane ispod stare murve u njihovom dvorištu, što su oni i učinili. Mislili su da će njezinog muža možda prisiliti da obuče njihovu uniformu a da će joj se kasnije pridružiti. U takvom je uvjerenju napustila kuću i krenula pješice put Splita. Putem je susrela Milana Vujića koji joj je kazao da se vrati svojoj kući jer da će je on štititi, a danas zaključuje da je sve to bilo dogovoreno između njega i optuženika. Vrativši se kući , istu je pretražila i supruga dozivala a onda ga je našla mrtvog u njihovoj garaži. Nema nikakve sumnje da ga je iz puške ubio upravo optuženik za vrijeme ove njezine odsutnosti koja je trajala oko 30 minuta, a to su joj rekli i susjedi Ana i Ante Matić koji su čuli prigušeni pucanj iako u to vrijeme nisu znali o čemu se radi.

Osim toga, Mićo Gušavac iz Kanjana, također jedan od njihovih vojnika, rekao joj je tada da mu je optuženik kazao kako je upravo ubio dvojicu i to njezinog muža i Nikolu Cigića, čiji su leš nakon toga doista i otkrili u štali Slavka Matića. Nakon dva dana obojicu su sahranili. Tog istog dana , a nakon sahrane, traktorom su u njezinu kuću došli ovaj Milan Vujić, Mićo Gušavac i Slavko Kolar i sve što je u kući imala su pokupili i odvezli, počevši od žita do namještaja i njezine šivaće mašine. Nakon svega toga, zajedno sa još nekoliko Hrvata bila je prisiljena napustiti Otavice tako da je idućih 15-ak dana provela u kući Makra Kranjac u Kadinoj Glavici, odakle su uz pomoć UNPROFOR-a dana 18.veljače 1993.godine prešli na slobodni teritorij.

Svjedokinja je također iskazala da je optuženik prije ovog kritičnog događaja u više navrata dolazio u njezinu kuću, svaki put oboružan automatskom puškom i obučen u uniformu milicije tzv. "SAO Krajina". Iz straha su ga morali častiti pićem i jelom, a on je svaki put obilazio njihov podrum i njihov tavan. Tako je jednom prilikom videći da imaju krava i junica, sad njezinom pokojnom suprugu u njezinom prisustvu kazao da bi on mogao dobiti i metak za ovu jednu junicu, a njezin muž mu je odgovorio, da što može, da je u njihovim rukama. Jednom je htio da mu skuhaju baš bravetinu iako su mu oni rekli da imaju samo govedine, da je bravetina jedne njihove stare susjede koja se tu također našla, i u tome bi sigurno bio ustrajao da ga kojim slučajem nije odgovorio neki Slavko, što je tada s njim bio,

rekavši mu da kako bi njemu bilo kada bi njegovoj majci netko silom uzeo ono što još jedino ima.

Svjedoci Ante Matić i Ana Matić suglasno su iskazali kako su kritičnog događaja sa prozora svoje kuće gledali kako optuženik, obučen u uniformu milicije tzv. "SAO Krajina" i naoružan, nešto razgovara sa Filipom Pilipovićem u njegovom dvorištu, dok se Filipova žena Ana zaputila cestom prema Gradcu. Poslije kraćeg vremena optuženik je prošao pokraj njihove kuće i zazvao ih a zatim zaprijetio da se pakuju ili će dobiti metak u čelo. Na njihovu primjedbu - čija je to naredba - odgovorio je da je njegova. Bili su uplašeni i u dvojbi što da rade. Tada još nisu znali što se dogodilo sa Filipom, iako je Anka bila čula prigušeni pucanj a optuženika ni Filipa više nije vidjela na istom mjestu. Tijek događaja je pokazao da je to, u međuvremenu, optuženik Filipa odveo u garažu i tu ga ubio, a zatim nakon toga, prolazeći pokraj njihove kuće zaprijetio im prije navedenim riječima.

Uplašeni tim prijetnjama a prije nego što su odlučili što će nakon istih učiniti, htjeli su porazgovarati sa Filipom. U to se baš cestom vraćala Filipova žena Ana i jedan vojnik, onaj Vujić, pa su ovom rekli kako im je optuženik zaprijetio, nakon čega su Ante i Vujić ušli u Antinu kuću na piće, a Ana se zaputila sa Filipovom ženom u Filipovu kuću da potraže Filipa. Tada su ga našle mrtvog u garaži. Sada su, videći što se Filipu dogodilo, što je njima zapriječeno i što bi se i njima moglo dogoditi, pogotovo bili uplašeni, pa su odlučili ne noćiti u svojim kućama. Zaputili su se, oni i Filipova žena, cestom prema Gradcu a vratio ih je Mićo Gušavac, kao on će ih štititi. Tada su od Miće čuli kako mu se optuženik pohvalio da je ubio Nikolu Cigića. I doista, vrativši se u selo, upravo je Matić Ana dok je išla nahraniti krave, ispred štale Slavka Matića naišla na leš pok. Nikole Cigića.

Ovi su svjedoci još posebno istakli da im se pok. Nikola Cigić jednom prilikom bio požalio kako mu je optuženik, došavši mu u kuću, zaprijetio da će ga ubiti.

Svjedok Nikola Cigić, sin ubijenog Nikole Cigića, nema izravnih saznanja o događaju jer onstalno živi u Splitu, a o ubojstvu svog oca, o tome kada ga je i kako optuženik ubio, doznao je od svjedoka Ane Pilipović i supružnika Matić. Od njih su to doznali i Ante Sučić i Marko Kranjac, koji su također danas prognanici.

Prema tome, prihvaćajući u cjelosti okolnosne i objektivne iskaze svjedoka, poglavito Ane Pilipović i bračnog para Matić, sud je nedvojbeno utvrdio da je optuženik tijekom 1992.g. i u prvoj polovini 1993.godine, jer do tog vremena svjedoci imaju neposredna saznanja o ponašanju optuženika, budući da su doživjeli sva njegova zastrašivanja i prijetnje, na području mjesta Otavice i Kadina Glavica, kao uniformirani pripadnik milicije tzv. "SAO Krajina" kršeći norme međunarodnog prava, konkretno II Ženevske konvencije iz 1949.godine, za vrijeme oružanog sukoba maltretirao žitelje hrvatske nacionalnosti i da je dana 31.siječnja 1993.g. u Otavicama iz automatske puške ubio Nikolu Cigića, starog 83 godine, a zatim i njegovog susjeda Filipa Pilipovića, starog 62 godine, što je, dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba vršio terer nad civilnim stanovništvom, pri čemu je ubio dvije osobe.

Takvim svojim ponašanjem optuženik je ostvario sva obilježja krivičnog djela iz čl.12o st. 1 OKZRH(bivši čl. 142 st. 1 OKZRH) pa ga je za to djelo sud oglasio krivim.

Kod odmjeravanja kazne sud je našao da je stupanj krivične odgovornosti optuženika izuzetno visok, jer je iskazao besprimjernu okrutnost i brutalnost prema svojim

mještanima i susjedima, naročito što je na njihovom kućnom pragu ubio dvoje starijih i nemoćnih osoba, pa ga je osudio na kaznu zatvora u trajanju od 15 godina, smatrajući da je upravo takva kazna primjerena težini učinjenog djela i krivičnoj odgovornosti optuženika.

Odluka o trošku ovog postupka temelji se na osuđujućoj presudi, odnosi se na trošak svjedoka i na paušalnu svotu, dok će se o trošku postavljenog branitelja odlučiti naknadno kad taj trošak bude dostavljen.

U Šibeniku, 22. ožujka 1994.godine

ZAPISNIČAR

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragica Ivić v.r.

Senka Klarić-Baranović vr.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude ovlaštene osobe mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana.

Branitelju optuženika kojemu je suđeno u odsutnosti taj rok za podnošenje žalbe počinje teći protekom 8 dana za koje vrijeme je presuda bila izvješena na oglasnoj ploči suda (čl.115 st. 4 ZKP- ranije čl.123 st. 4 ZKP).

Žalba se podnosi suglasno u 4 istovjetna primjerka, putem ovog suda za Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

Dn-a:

- 1.Okružno državno odvjetništvo Šibenik
- 2.Opt.Boško Ladević,putem oglasne ploče suda
- 3.Branitelj Željko Živković, odvjetnik u Šibenik
- 4.Oštećenima-nakon pravomoćnosti

Suglasnost ovog prijepisa
s izvornikom ovjerava:
Ovlašteni namještenik!

[Handwritten signature]